

Ranakith napsal Celoush

Podle odhadu zvědů jich mohlo být na padesát. Kolona kupců s početným ozbrojeným doprovodem se pomalu sunula Jižními pláněmi skrze údolí, které sami označovali jako Malý kaňon. Obchodníci se vším možným předpokládali, že vyšší počet ozbrojenců, chránících jejich vozy, odradí každého potencionálního útočníka od případného napadení kolony. Netušili však, že jeden z kmenů, honosící se názvem Rudá kladiva, obývající a považující pláň za své svrchované území, dostal o vozech hlášku ještě dříve než vyrazili. To dalo Rudým kladivům dostatek času na to, aby se pokusili vyjednat něco, co většina bojovníků jejich kmene dosud nezažila. Kontaktovali sousední kmeny Dlouhých kopí a Temných přileb a při společném setkání vůdců se slavnostně domluvili na společné akci.

Jižní pláň obývá mnoho rozličných obyvatel a kmeny patří k jedněm z nebezpečnějších. Kmen v podstatě tvoří větší tábor, který se přesunuje za potravou po teritoriu, které považuje za své. Právě spory o teritoria ale bývají častým důvodem nesvárů mezi samotnými kmeny. Jenže v dobách krize, kdy není dostatek potravy, či kdy jejich území ohrožuje nějaký větší nepřítel, se dokáží kmeny sjednotit a domluvit se na společné výpravě proti jakémukoliv cíli. Poslední doba však všem kmenům dopřála hojnosti potravy a tak příběhy o společných akcích považovali někteří mladí bojovníci kmenů za báchorky stárnoucích válečníků. Dnešní den jim však dokázal, že na jejich příbězích něco pravdy bylo.

A tak dnes se tu v prachu krčí celé tři kmeny a čekají na předem domluvenou chvíli, která jim má přinést o něco lepší a bohatší budoucnost.

Jedním z mladých bojovníků kmene Dlouhých kopí byl i Ranakith. Byl jedním z těch, kteří těžce nesli, že došlo k takovému spojení právě s Rudými kladivy, se kterými vedl jeho kmen nejčastější spory. Rudá kladiva byla zodpovědná za smrt Ranakithova otce a on sám je považoval za své úhlavní nepřátele. O to víc se Ranakith cítil ponížen a zostuzen, že se musel tísnit za jedním z kamenů hned vedle přibližně stejně starého bojovníka kladiv. Když mu bylo místo přiřazeno, tak lehce zaváhal, ale přes veškerý svůj odpor se nakonc rozhodl splnit příkaz Kimarga, který sice nebyl vůdcem kmene, ale plnil pomyslounou úlohu patrona kmene a který celý útok všech třech kmenů předem naplánoval. To bylo jen dalším důkazem jeho netypické chytrosti a prozíravosti, tolik nezvyklé u bojovníka kmene. Vůdce kladiv sice také přišel s vlastním návrhem, přesto ho dokázal Kimarg přesvědčit o chybách a možných problémech a vysvětlil mu, že jeho plán je v podstatě méně riskantní a oproti jeho návrhu by měly být výsledné ztráty minimální.

Ranakith popošel, aby lépe viděl na jeden z vozů a pevně sevřel oštěp, zbraň kterou hodlal jako první použít. Musel se více krčit než bojovník kladiv, protože svou výškou převyšoval jak jeho, tak většinu bojovníků Dlouhých kopí. Ranakith vyrůstal sám s otcem a nad ostatními vždy vyčníval. Nejen svou výškou. Po smrti otce se ho ujal Ragrath, jeho strýc, který ho vychovával ve svém stanu po boku svého syna Regarda a dcery Mielith. Ragrath v Ranakithovi viděl svého staršího bratra a bral ho vždy jinak než svého syna, což způsobovalo menší nevraživost mezi Regerdem a Ranakithem. Zato pro Mielith byl Ranakith vysněný muž. Ve skrytu duše doufala, že se jednou stane jeho ženou. Ranakith již ve svých sedmnácti dokázal vrhat oštěpem natolik dobře, že v pravidelně pořádaném kmenovém klání porážel i mnohem starší a zkušenější bojovníky. Bohužel jeho mladistvá horlivost, netrpělivost a častá nervozita bývala pro něj větším nepřítelem než ostatní bojovníci kmene a tak se mu doposud nepodařilo žádné klání vyhrát celé. Přesto si v kmeni po dva roky, kdy se klání a dalších různých výprav účastnil, získal dostatečnou úctu,

takže v něm hodně bojovníků vidělo nadějného adepta na možného vůdce kmene.

Tím již delší dobu byl Korarg, Kimargův bratr. Korarg svůj titul získal po smrti předchozího vůdce, když se mu podařilo zvítězit ve speciálně vytvořeném klání, které dle tradice kmene mělo určit nastupujícího vůdce. Nešlo jen o házení oštěpem či silový zápas, jako tomu bylo v ostatních kmenech, ale vůdce musel dokonale prokázat vlastní chytrost a rychlý, pokud možno správný, úsudek. Systém úkolů tenkrát ještě nepřipravoval Kimarg, ale Lorikoth, jeho učitel. Sice se některým zdálo podivné, že zrovna Kimargův bratr dokázal v kláních zvítězit, ačkoliv nepatřil mezi favority, přesto tyto pochyby zahnal Lorikoth, jehož slovo mělo v kmeni velkou váhu, když kmeni vysvětlil, že Kimarg o úkolech nic nevěděl. Kmen tak Korarga přijal za nového vůdce. Ovšem říci, že tím bylo podezření zažehnáno by bylo více než přehnané. V některých bojovnících zůstala špatka podezření i do budoucna. Jedním z nich, byl i Ragrath, který svou nedůvěru v nynější vůdčí bratry přenesl i na svého syna a synovce.

Ranakith se netrpělivě rozhlédl po ostatních bojovnících, kteří se krčili všude kolem, kde se dalo. Všichni věděli, že chvíle útoku se blíží. Všichni bojovníci znali svou část plánu a někteří si uvědomovali jeho jedinou slabinu. Podstatnou část obrany vozů totiž tvořili lučištníci, kteří byli schopni zničit například celý kmen Dlouhých kopí dříve než by se k vozům dostali. Právě proto bylo nutné jim střelbu jakkoliv znemožnit. A to si vzal na starost Kimarg.

Vozy se přiblížily na určené místo a útok začal. Již nebylo cesty zpět. Bylo vidět, že kolona naprosto netušila, jaký osud ji čeká. Pokud se někdo takový našel, pak čas, pro možnost cokoliv změnit, uplynul. Past sklapla. Kimarg, stojící pro něj v dostatečně bezpečné vzdálenosti od centra budoucího dění se pousmál. Doposud mu vše vycházelo jako mělo. Vítr vál přesně tak, jak čekal a jak jeho plán vyžadoval.

Zpoza západního svahu se zvedl dým z nashromážděných zapálených houští, které Kimarg navíc pomazal neznámou látkou, jenž poslední dva dny se svým učedníkem vyráběl. Kolona vozů se zastavila. Některým došlo hned, že je zle a tak začali s přípravami na obranu vozů. Nastala menší panika. Muži pobíhali a rozhlíželi se. Dým se však nenesl nahoru nad kaňon, jak by kdekdo čekal, ale začal pomalu klesat dolů a zakrývat vozy. Ty po chvíli skryl natolik, že osazenstvo i doprovod zmizel z dohledu bojovníků kmene. Nastala poslední chvíle vyčkávání. Čekalo se, až dým zhoustne natolik dostatečně, že jediný možný boj bude boj muže proti muži. Početní přesila kmenových bojovníků měla být rozhodující.

Rozezněly se bubny bubeníků, kterým dal Kimarg pokyn a ze všech stran se ozvalo ohromný řev, který měl přesně takový účel jaký splnil. Krve by se člověk v jediném muži či ženě z kolony nedořezal. Některým asi hned došlo jaký osud je pravděpodobně nemine, přesto se nemálo rozhodlo čelit nájezdu společně s ochránci a začali se organizovat do menších skupinek. Našli se i tací, co se rozhodli utéct dokud to bylo dle jejich uvážení možné. Ale celkově panika mezi vozy narůstala. Lučištníci odhodili luky, které jim byly při současné viditelnosti k ničemu a popadli meče či cokoliv jiného co bylo po ruce a netrpělivě se rozhlíželi odkud útok přijde.

Ranakith popadl štít, který měl doposud položený před sebou a vyrazil kupředu. Pro jistotu se kryl, kdyby se nějaký lučištník rozhodl zůstat přeci jen u toho, co mu jde nejlépe. Druhá ruka svírala oštěp a pomalu v dýmu hledala cíl. Dým vytvořený Ragrathem byl zvláštní i v tom, že narozdíl od klasického ohňového kouře nepůsobil nijak nepříznivě na oči. Ranakith mířil směrem k vozu, který předtím trpělivě pozoroval a jenž si vybral jako svůj cíl. Dle narůstajícího hluku poznal, že se blíží. Jako první ho spatřil muž na koni, který na chvíli zaváhal, protože nikdy neviděl nikoho vypadajícího jako Ranakith. Jeho válečné zmalování,

vyrobené Mielith, zafungovalo dokonale. Ranakith vrhl oštěp a trefil jezdce přesně do hrudi. Jeho tělo dopadlo tvrdě na zem, kůň se splašil a začal uhánět pryč. Ranakith tasil meč a pokračoval dále kupředu. Zpoza vozu vyběhl starší muž oblečený jen v plátěné košili a dlouhých kalhotách a v rukou svíral krátký meč. Bylo poznat, že nepatřil k ozbrojené patrole. Těsně za ním se tísnily dvě postavy, které Ranakith jen letmo zaznamenal. Ranakith zaútočil a muž se nejistě vykryl. Další úder provedl Ranakith štítem, což muž nečekal a úder jej odhodil na vůz. Náraz do vozu mu vyrazil z rukou jak meč tak jakoukoliv další možnost se Ranakithovi ubránit. Ranakith muže probodl mečem dříve než si stačil uvědomit, že je konec. Zpoza vozu se ozvalo zajíknutí.

Ranakith to však téměř nezaznamenal, protože jeho pozornost zaujala nová postava. Z dýmu vystoupil muž oblečený v dlouhé šupinové zbroji, která již byla posetá krví. Ranakith se nikdy nedozvěděl, že krev patřila bojovníkovi kladiv, se kterým před chvílí sdílel kryt. Všude kolem bylo slyšet zvuky boje. Muž, který se před Ranakithem náhle zjevil, byl přibližně ve věku Ragratha a tvář mu, kromě dlouhého šedého, vousu zdobilo i několik jizev. Ranakith si uvědomil, že tento muž pro něj znamená výzvu, která mu může přinést jak slávu, tak smrt. Evidentně nebyl tak snadným cílem jako ten, kterého před chvílí zabil. Muž políbil svůj meč a zaútočil. Byl rychlý, ale to Ranakith také. První ránu vykryl štítem a okamžitě zaútočil na odkrytý bok. Muž jej odrazil svým štítem a přešel do útoku. Meče se střetly a pak znovu a znovu. Muž pochopil, že Ranakith nebude tak snadný soupeř, jakým byl bojovník kladiv.

"Mé jméno je Arnet, mohu znát tvé, než tě zprovedím ze světa?" zeptal se najednou bojovník.

Ranakith si nebyl jist, zda to má brát jako poklonu, či jako výsměch.

"Říkají mi Ranakith," odpověděl po chvíli.

"Tvůj otec na tebe musí být hrdý, že vychoval tak dobrého bojovníka."

"Můj otec je mrtvý!" odpověděl Ranakith a zaútočil s takovou rychlostí, že překvapil nejen sám sebe.

Muž první dva útoky s obtížemi vykryl, ale při třetím ztratil balanc a čtvrtým útokem mu Ranakith vyrazil meč z ruky. Muž dopadl na zem.

"Budu ho pozdravovat," pravil muž a s naprostým klidem přijal smrt, která následně Ranakithovou rukou přišla.

Nedalo se říct, že by jeho slova a klid se kterou smrt přijal Ranakitha nijak nezasáhla.

Na chvíli se zamyslel, co mohla slova bojovníka znamenat, ale hluk nedaleko ho upozornil, že čas na srovnání si vlastních myšlenek přijde později.

Opodál bojovali dva kmenoví bojovníci s dalším mužem, který se jim doposud úspěšně bránil. Příchod dalšího bojovníka kmene ho však nepotěšil.

Jeho štěstím bylo ale to, že ti dva byli z kmene Rudých kladiv a Ranakith se rozhodl, že jim nijak nepomůže. Dokonce na chvíli zaváhal, zda nepomoci osamocenému obránci.

Tuto myšlenku ale raději ihned zahnal a stáhl se tiše zpět k vozu, který se rozhodl prohlásit za svou kořist, jak mu dovozovala úmluva kmenů.

Až ve chvíli, kdy k němu došel, si vzpomněl, že kromě muže, který ležel mrtvý před ním, předtím zaregistroval další osazenstvo. Obešel vůz a na jeho druhé straně našel dvě ženy.

Matku, která v náruči držela dceru, jenž hlasitě vzlykala.

Ranakith si domyslel, že zabitý musel být jejím manželem a dívce otcem.

Dcera, která doposud kryla svou tvář v matčině náruči se otočila a svůj pohled plný slz nasměřovala na Ranakitha.

Její pohled byl pro něj doslova odzbrojující. Ranakith, když spatřil tu krásnou tvář dospívající dívky, tak náhle pocítil opovržení v jejich očích, že pocítil lehce stud za své činy.

Žena si dceru přitiskla více k tělu, protože nevěděla čeho se může od Ranakitha dočkat. Sama by teď nejraději přijala smrt, když i její muž zahynul, přesto chtěla udělat cokoliv, aby své dítě uchránila před kmenovým válečníkem, který stál před ní.

Dobře znala jejich zvyky a věděla, jaký osud je asi nemine.

Dívka svůj pohled nespustila z Ranakithovy tváře a pak tiše a lehce pravila: "Prosím!"

Ranakith znal kmenovou úmluvu, kterou uzavřel Kimarg a Korarg s vůdci ostatních kmenů. Každý bojovník si mohl vzít vše, co v boji získal, ale všichni zajatci měli připadnout kmeni Rudých kladiv. Předpokládalo se, že jich mnoho nezbude.

V Ranakithovi však dívka probudila touhu se tomuto rozhodnutí vzepřít. Nechtěl, aby tato krásná dívka připadla kladivům, jeho úhlavním nepřátelům. Neviděl jediný důvod, proč by měli získat to, co by mu mělo dle zvyků kmene náležet.

Ta touha vzepřít se nařízení, se kterým nesouhlasil, zvítězila.

"Jestli chcete přežít, pak uděláte vše, co vám řeknu!" pravil tiše.

Matka přikývla.

"Zalezte do vozu, schovejte se a nedejte o sobě za žádnou cenu vědět, ať se děje co se děje!"

Sám netušil proč to přesně dělá. Možná více než to, že by dívka připadla kladivům si přál, aby dívka patřila jemu. Možná se chtěl opravdu jen vzepřít rozhodnutí a úmluvě, se kterou nesouhlasil. Ale spíše to byly všechny tyto důvody dohromady a potlačený pocit odpovědnosti.

Obě ženy rychle udělaly, co jim řekl a schovaly se do útrob vozu. Ranakith mezitím obešel vůz a zkontroloval situaci kolem. Dým na bojišti začal pomalu mizet.

V okolí utichaly zvuky boje. Vítězství kmenů bylo nečekaně hladké. Kimargův plán dokonale vyšel.

Bojovníci různých kmenů si vzájemně poblahopřáli k vítězství a pro tentokrát se v klidu rozešli. Spojenectví tím ale skončilo.

Ranakith využil svého práva a vůz prohlásil za svou kořist. Někteří se podivili, že celý vůz připadl jen jednomu muži, ale protože to nebyl ten den ojedinělý případ, tak nechali Ranakitha v klidu odjet směrem, kde měli Dlouhá kopí rozložený svůj tábor.

Na východ od kaňonu se shromáždili přeživší muži Dlouhých kopí, aby pohovořili o boji, kterým prošli. Ranakith na sebe nechtěl nijak upozornit a tak se k nim také přidal, ale jen jim mlčky naslouchal. V hlavě se mu mísily myšlenky ohledně toho, co prožil. Sice než odešel, tak stihl ženy upozornit, že teď musí zůstat v nejvyšším střehu a nevydávat ani hlásku, protože občas někdo kolem vozu prošel, což Ranakith nervózně pozoroval, ale štěstí mu zatím přálo a nikdo nic neobvyklého nezaregistroval. Každý měl teď v hlavě hlavně své zážitky z boje a tak si nervózního bojovníka nevšimli. A nebo to dali navrub nějaké události, kterou možná prošel.

Bojovníci čekali dokud se nesejdou všichni a dokud nezjistí, kdo všechno při boji zahynul. Zatím věděli jen o jednom padlém.

Ranakith začal nervozně popocházet, protože čekali delší dobu než očekával. Regard se konečně dostal k tomu, aby sám mohl popsat, jak pomohl svému otci Ragrathovi na kterého těžce doráželi dva bojovníci a který měl co dělat, aby se jim ubránil. Ragrath zraněný na paži souhlasně a hrdě přikyvoval. Ale Ranakith tomu nevěnoval téměř žádnou pozornost.

Nejen on, ale další a další při naslouchání vyprávění zážitků z boje, si uvědomovali, že se něco muselo stát. Dva nejdůležitější muži kmene stále chyběli.

Po dobré půl hodině, kdy se již někteří chystali vyrazit zpět zjistit, kde jsou, dorazil Argin, mladý bojovník, který patřil, spolu se svým bratrem Agnerem, ke Korargově osobní stráži. Oba byli jeho bratřenci, střežili ho kde mohli a snažili se mu být neustále po boku. To, že tu teď stál sám mnohým naznačilo, co se asi odehrálo. Agner, který podobně jako ne jeden člen kmene byl celý od krve, přišel a vyčkal, až se kolem něj shromáždí všichni bojovníci kmene.

"Korarg zahynul," oznámil pak stroze překvapeným bojovníkům to, čeho se asi nejvíce obávali.

Téměř v zápětí padaly otázky, jak a kdy se to stalo.

Argin jen kroutil hlavou. Sám byl ze všeho evidentně stále zmatený.

"Nevím přesně. V jednu chvíli bojoval po mém boku s jedním ze strážců a o chvíli později se sesunul k zemi," snažil se popsat to, co viděl.

Samozřejmě tato odpověď nikoho neuspokojila a vyvolala spíše další otázky.

"Kam ho zasáhli?"

Argin se držel za hlavu, jako by stále nemohl uvěřit, co se stalo.

"No mysleli jsme si, že nám asi uniklo, jak ho ten bojovník zasáhl, ale pak jsme zjistili, že na jeho těle nebyla žádná rána. Tedy žádná nová. Jen pusu měl plnou krve a oči se měl krví podlité. Nikdy jsem nic takového neviděl!"

Nastala chvíle naprostého ticha. Až nyní si někteří začali naplno uvědomovat možná důsledky.

"Mám vám vzkázat od Kimarga, že se máte co nejrychleji vrátit do tábora a začít chystat večerní rozloučení, že dorazí později."

Kromě Korarga toho dne padli ještě tři další muži. Z původního počtu čtyřasedmdesáti jich tak zůstalo přesně sedmdesát.

Nečekaným oznámením ohromená skupina bojovníků spolu s osmi uloupenými vozy vyrazila na současné tábořiště Dlouhých kopí.

Šli tiše a mnozí v duchu mysleli na nejasnou budoucnost kmene. Kimarg byl vůdcem mnoho let a sám Ranakith jiného vůdce nezažil. Tomu se ale v hlavě motaly myšlenky nejen ohledně padlého vůdce, ale i o dvou ženách, které se skrývaly ve voze.

Po dvou hodinách dorazila smuteční kolona do údolí, které již dva měsíce bylo jejich tábořištěm.

Zpráva o padlém vůdci se roznesla rychle a na celý tábor padl smutek. Tábor náhle ztichl a všichni začali s přípravami na večerní rozloučení, přesně tak, jak se ctílo v kmeni od pradávna. Muži připravili dvě hranice. Jednu klasickou, dalo by se říci obyčejnou, kterou byli zvyklí dělat pro své zemřelé či padlé, která připadla těm třem nebohým bojovníkům. Druhá, o mnoho větší, který byla vystavěna do tvaru velkého kruhu, byla určena pro

současné či bývalé vůdce kmene. Tak jak se na rozloučení s vůdcem ctílo.

Nastalá situace, aniž si to pořádně uvědomoval, hrála do karet Ranakithovi, který při příjezdu nepozorovaně odvezl vůz ke stanu svého strýce a rozhodl se udělat, to o čem již delší dobu přemýšlel. Našel své věci a odnesl je směrem k vozu. Bylo na čase opustit stan a tím i ochranou ruku svého strýce. Mezi jedním z mála věcí, které vlastnil, byl i menší stan, který nedávno získal od jednoho poutníka, na kterého narazil při lovu a který si odevzdáním celého svého nevelkého majetku vykoupil svůj život. Stan strýce byl v tu chvíli naštěstí opuštěný, protože Mielith pospíchala za svým otce, ošetřit mu ránu z boje a pak ji navíc čekaly povinnosti při přípravách večerního rozloučení.

A tak o pár minut později měl Ranakith v tichosti menší stan opodál postavený. A konečně měl čas přemýšlet co udělá dál.

Dle tradic kmene měl právo prohlásit ženy za své zajatkyňe a nakládat s nimi dle vlastní vůle, ale dohoda kterou provedl kmen zněla jasně. Ty ženy patřily kladivům. Nic mu ale nebylo víc proti srsti, než odevzdat je zrovna kladivům. Rozhodl se, že riskne své postavení a svůj osud a ženy prohlásí za své. Možná ne hned, ale přivede je později s tím, že na ně narazil třeba při lovu. Prozatím je skryje ve svém stanu, než se situace uklidní a nastane vhodná chvíle. Do té doby si to vše celé pořádně promyslí.

Počkal, až nebude nikdo v dohledu ani v okolí a pak ženám pokynul, aby se přesunuly z vozu do stanu. Donesl jim něco ze zásob a nechal je najíst se a napít.

Pak je varoval, že dle zvyklostí kmene mu patří a pokusí se o útěk zabije je, protože ženy, které neposlouchají jsou mu k ničemu. Netušil, že ženy slyšely o zvycích kmenů z plání, takže tušili, že jeho hrozby nejsou plané. Ranakith pak v tichosti opustil stan a zamířil pomoci ostatním s přípravami. Přesto si občas našel nějakou výmluvu a zašel ženy zkontrolovat. Vždy je našel sedět ve stanu v tichosti, kde na něj s bázní hleděly.

Když se večer přiblížil, a slunce již bylo nízko nad obzorem, konečně dorazil Kimarg s několika muži. Šli pěšky a vedli jediného koně na němž vezli tělo zabitého vůdce zabalené a připravené na poslední rozloučení.

Bojovníci kmene tělo sundali a pomalu odnesli rovnou k připravené mohyle.

Večerní slavnost měla pomalu začít a tak se muži shromáždili kolem mohyl. Ranakith si až po chvíli všiml, že po jeho boku stojí Mielith.

"Co si myslíš, že děláš?" zeptala se ho a oči nespouštěla z mohyly, stejně jako Ranakith.

"Asi bylo na čase opustit váš stan a postavit se na vlastní nohy," odpověděl Ranakith, protože doufal, že Mielith mluví o jeho odchodu.

"Mám na mysli ty dvě ženy v tvém stanu."

Ranakith Mielith vždy podceňoval. Byla mnohem chytřejší než si sám uvědomoval.

"Co je s nimi?"

"Stojíš tu při loučení s mužem, jehož slovo si porušil. Uvědomuješ si to?"

Mielith moc dobře věděla, že na Ranakitha musí opatrně. Měla v úmyslu, že zatlačí na Ranakithův odvěký pocit odpovědnosti, který v sobě vždy měl. Rozhodně ho měl větší než většina bojovníků kmene včetně jejího bratra a otce. Ranakith na ni dosud vždycky dal, když na něj šla po této stránce, ale bohužel netušila, jak moc se spojenectví s ostatními kmeny Ranakitha dotklo.

"Slovo dané Rudým kladivům nebylo nikdy slovem mým," odpověděl zbrkle přesně to, co si myslel.

Mielith jen zakroutila hlavou a odešla.

Ranakithův plán, že se mu podaří ženy utajit, moc dlouho nevydržel. Možná ten plán byl nadějný, ale to by musel vyrůstat po boku jiné dívky než kterou byla Mielith.

Netrvalo dlouho a k Ranakithovi přišel Argin, že s ním chce Kimarg mluvit.

Bylo jasné o čem. Ranakith sice věřil, že je malá naděje, že si Mielith nechá situaci vysvětlit a neprozradí jej hned, ale ta naděje skončila právě Arginovým příchodem.

Argin ho doprovodil do Kimargova stanu, kde na něj čekala rada starších, jak se nazývalo uskupení pěti starších nejzkušenějších bojovníků, Kimarga a původně i Korarga.

Vyjma rady a Ranakitha byli ve stanu již jen Argin a Agner.

Rada stála v půlkruhu kolem Ranakitha a dívala se na něj. Argin a Agner byli u vchodu. Jen Kimarg stál s rukama sepnutými za zády mu bokem a pohledem mířil někam nahoru nad sebe.

"Mielith mi právě oznámila, že si porušil naši dohodu o zajatcích," oznámil prostě obvinění Kimarg aniž by na Ranakitha pohlédl.

Z jeho strany to bylo vždy bráno jako vyjádření opovržení. Ranakith se nervozně rozhlédl po ostatních členech rady, jak se na dané oznámení zatváří. Nikdo z nich nevypadal nijak překvapeně. Všichni spíše netrpělivě vyčkávali na Ranakithova slova.

"Je tomu tak. Podařilo se mi zajmout dvě ženy, které jsem skryl ve voze a dovezl do tábora," pravil pravdivě vše, jak se stalo.

"Uvědomuješ si, že si porušil dohodu kmenů? Víš, co to může mít za následky?" zareagoval Kimarg vzápětí.

"Ano, porušil jsem dohodu uzavřenou tvým bratrem," upřesnil Ranakith.

"Korarg byl vůdce kmene! Nebyla to jen jeho dohoda, ale dohoda celého kmene!"

"Má ne," odpověděl Ranakith tak rázně, že donutil Kimarga na něj konečně pohlédnout. Byl to jeho klasický pohled plný přísnosti a neúprosnosti.

"Uděláš nejlépe, když ty ženy odvedeš a předáš Rudým kladivům."

"To neudělám!" odvětil Ranakith rázně.

Kimarg se zarazil. Doposud se ještě nesetkal s tím, aby ho nějaký bojovník takto otevřeně odmítl poslechnout.

"Co si myslíš, že děláš?" zeptal se ho klidně Kimarg a Ranakith poznal, že jeho poslední odpověď i ostatní členy rady nepotěšila, protože nesouhlasně kroutili hlavou.

Jejich kmen existoval po desítky let a často existoval jen díky poslušnosti a disciplíně, na které lpěli. Slově vůdce se prostě neodporovalo.

"Moc dobře vím, že jsem se provinil, ale o mém trestu může rozhodnout jen vůdce. Ten ale není! Vy máte možná právo mne soudit, ale o trestu nemůžete rozhodnout!" pověděl to, co si mnozí ani neuvědomili.

Ranakith znal dobře zvyklosti kmene, protože mu je otec, před svou smrtí, dobře vštípil. Moc dobře tak věděl, že do doby než vyberou nového vůdce ho nebude moci nikdo donutit cokoliv udělat. Rada vždy totiž sloužila spíše jako poradní sbor. Závislost kmene na existenci vůdce byla evidentní.

Celá záležitost se dostala do slepé uličky.

Kilmarg doslova supěl zlostí. Nesnášel, když něco nebylo podle něho. Měl rád své kroky předem promyšlené a jakékoliv narušení předem promyšlených plánů jej občas dohnalo k zuřivosti či k provedení nějaké hlouposti. A dnešní den mu bohužel nepřál.

Nejdříve přišel o nejbližšího mu člověka, svého bratra a teď se mu dokonce postavil i jeden mladý člen kmene. A on bohužel nedokázal přijít na nic, čím by současný stav změnil.

Uvědomoval si, že jeho povinností je přichystat speciální klání, tak jak mu to kdysi vysvětlil jeho učitel Lorikoth, ale celé klání má trvat nejméně tři dny a pak teprve bude vůdce vybrán. Do té doby pro něj byl Ranakith nedosažitelný.

V tu chvíli si ale uvědomil, že existuje možnost a udělal jeden z mála zbrklých činů svého života.

"Nenechám tě takto beztrestně zneuctit slovo mého bratra," pravil a hlas se mu třásl zlostí.

Ranakith se jen pousmál. Také mu došlo, kam asi Kimarg míří. Byl jen jediný způsob a v něm neměl Kimarg, podle jeho mínění, šanci.

"Vyzýváš mne k souboji?" zeptal se Ranakith klidně.

"Přesně tak, hned poté, co ukončíme rozloučení se spolu utkáme a já tě donutím dodržet jeho úmluvu!"

V tu chvíli přestal dialog těch dvou a ostatní členové rady začali rychle a hlasitě mluvit jeden přes druhého. Ranakith a Kimarg stáli tiše, jejich hlasy nevnímali a hleděli si do očí.

Ranakith se pousmál. Kimarg byl nepřítel a nasupeně vydechoval. Nikdy se necítil tak rozlobený.

Slova, která pronášeli ostatní, byla naprosto zbytečná. Snažili se je odradit, ale rozhodnutí už padlo. Kimarg mohl buď odvolat boj nebo se mohl Ranakith podřídít.

Jedni se snažili přesvědčit Ranakitha, ať neblázní a poslechne Kimarga, ale bylo vidět že více než o Ranakitha se bojí právě o Kimarga. Ani jeden z mužů ve stanu si totiž nedokázal vzpomenout, zda někdy viděli Kimarga v čemkoliv zápasit. On od malička vyrůstal s Lorikothem, který stejně jako Kimarg, byli patronem kmene. To oni většinou rozhodovali, kam se má kmen přesunout, co se má jako první udělat a v případě sporů to byli také oni, kdo vymýšleli jakou taktiku mají bojovníci kdy a kde použít. Ale nikdy se samotného boje neúčastnili. Jen na něj dohlíželi.

Když rada pochopila, že zde nic patrně nezmuže, rozešla se a všichni se společně vydali za ostatními k ohni rozloučit se s padlým vůdcem.

A tak když při západu ohně zaplály obě hranice mluvil celý kmen jen o připravovaném boji a dvou ženách ukrytých ve stanu Ranakitha. Ten pak strávil veškerý zbytek času do souboje u nich a dohlížel, aby se k nim nikdo nepřiblížil.

Mielith se mu vyhýbala, protože se obávala, jak by se jí odměnil za jeho prozrazení. I jeho strýc a Regerd kolem procházeli mlčky.

Ranakith si nebyl vůbec jistý, co si myslí. Věděl, že nemají rádi Kimarga stejně jako on, ale nebyl si jistý, zda porušení slova vůdce nebylo i pro ně příliš. Ranakith si dobře spočítal, že jeho jedinou možností, jak teď uspět a získat, co chtěl, bylo dvakrát porazit Kimarga.

Nejdříve dnes večer a pak vzápětí v nachystaném klání, které rozhodne o novém vůdci kmene. A Kimarg udělá vše, aby Ranakith nezvítězil. Pokud by se jím totiž stal, pak by o svém osudu a osudu obou žen vlastně rozhodoval sám a to by Kimarg jistě považoval za zneuctění památky svého bratra.

Navíc by mohl přijít o své postavení patrona kmene.

Ranakithovi přišlo celkem zvláštní, jak rychle se mu celý život během jediného dne otočil. A bylo jasné, že všemu ještě není konec.

Hodinu poté, co se bojovníci po rozloučení rozešli, přišel Ragrath a Regerd za Ranakithem, že čas souboje nastal.

Regerd mu slíbil, že ženy pohlídá a pak ho Ragrath odvedl za tábor na menší palouk, kde byl kameny vytvořen kruh ohraničený navíc zapálenými pochodněmi.

Kolem kruhu po jeho obvodu stál téměř celý kmen vyjma několik hlídek v nejbližším okolí.

Kimarg stál uprostřed a v ruce držel hůl. Zbraň určenou k souboji.

Jeden z bojovníků podal Ranakithovi jeho hůl a nechal ho vstoupit do nachystané arény.

Kruh lidí se uzavřel. Boj mohl začít. Nebylo potřeba nějakých zbytečných proslovů, protože všichni věděli, o co jde.

Ranakith udělal tři kroky vpřed naznačil ránu zprava, kterou se pokusil Kimarg vykrýt a zleva ho rychle udeřil do žeber. Kimarg nebyl bojovník a byl příliš pomalý a tak ho rána srazila k zemi. Za normálních okolností by ho Ranakith mohl hned dorazit, ale to teď neměl v úmyslu. Chtěl si ten boj vychutnat. Vůbec mu nevadilo, že byl Kimarg slabší soupeř a že bojovníci měli ve zvyku tyto soupeře neponižovat. Pro něj to byl totiž muž, do kterého teď vtělesnil všechnu svou nenávist k oběma vůdčím bratrům a rudým kladivům.

Kimarg se postavil a těžce oddechoval.

Ranakith ho mlčky pozoroval.

Poprvé viděl Kimarga zraněného a poníženého.

Kimarg se rozběhl a pokusil se ho rychle udeřit. Ranakith ránu vykryl a vzápětí kopl Kimarga do břicha až poodletěl zpět.

Ranakith rychle zaútočil dvěma ranami a Kimargovi se konečně podařilo obě rány vykryt. Ale třetí již ne. Kimarg odletěl jedním a hůl druhým směrem.

Kimarg se znovu těžce zvedal ze země. Ranakith mezitím došel k jeho holi a hodil mu ji.

Rozhodl se, že hra skončila a boj rychle ukončí. Naposledy zaútočil. Padly celkem čtyři rány. První dal Ranakith a Kimarg ji vykryl, pak zaútočil Kimarg a Ranakith ji taktéž bleskově vykryl, třetí rána vzápětí udeřila Kimarga do nohy a zvrátila lehce dozadu a čtvrtá, která přišla vzápětí, udeřila Kimarga do hlavy a poslala na zem. Kimarg ztratil vědomí dříve než dopadl.

Boj skončil.

Davem to tiše zahučelo a pak se tiše rozešel. Argin a Agner chytili Kimargovo bezvládné tělo a odnesli do stanu. Ranakith odhodil hůl a beze slova odkráčel. Hodlal si dnešní noc naplno užít přesně dle zvyků svého kmene.

Ta noc ale změnila více věcí než že jedna mladá dívka přišla o svou nevinnost.

Rudá kladiva totiž moc dobře věděla o tom, kdo v koloně bude cestovat a než přišel večer, tak také zjistili, že mezi zajatci chybí jedna žena a její pohledná dcera. Tělo jejího otce našli. Pojali podezření a vyslali své špehy obhlédnout ostatní kmene. A právě jeden ze špehů pak zhlédl, jak Dlouhá kopí pohřbívají svého vůdce a v zápětí jak je druhý muž kmene poražen v boji a ocítá se v bezvědomí.

Nikdo v kmeni Dlouhých kopí tak netušil, že ještě tu noc se kmen Rudých kladiv znovu spojil s Temné přilbami a společně vyrazili za novým cílem.

V Ranakithově kmeni si nikdo naplno neuvědomoval, že bratři Kimarg a Korarg se drží takové úctě u ostatních kmenů. Ti si totiž, narozdíl od Ranakitha, moc dobře uvědomovali, že snaha o zničení Dlouhých kopí vedených oběma bratry by pravděpodobně vedla buď k velkému oslabení či dokonce záhubě jejich vlastního kmene.

Jenže tu noc si našli záminku v porušení dohody a nepřítomnost obou bratrů je v rozhodnutí podpořila. Navíc šlo o jejich bohaté teritorium a oběma kmenům počtem menší Dlouhá kopí ležela dlouho v žaludku.

Kdyby Kimarg byl vzhůru, pak by jistě nechal posílit hlídky, což ve své zbrklosti a horlivosti nestihl. Kdyby měl čas více přemýšlet nad běžnými problémy než nad tím, jak se vypořádat se smrtí svého bratra a neposlušností jednoho bojovníka, tak by si uvědomil, jakému riziku se kmen bez vůdce vystavuje. Jenže Kimarg byl stále v bezvědomí a i přes veškerou péči svého žáka Aleacha bylo jasné, že brzy vědomí nenabyde. Hlídky tak zůstaly ve stejném počtu jak tomu bylo dříve, navíc lehce vyčerpané po náročném dni.

Oba nepřátelské kmeny udeřily brzy ráno již za světla, dříve než ale vyšlo slunce. Unavenou hlídku rychle zneškodnili, pronikli do tábořiště a začal masakr. Kmen dosud spal a většina členů kmene se z toho spánku ani neprobudila.

Moc rád bych uvedl, že došlo k obratu a Dlouhá kopí se následně statečně bránila, ale nebylo tomu tak.

Tu noc padlo devětašedesát bojovníků kmene.

Přežil jediný.

Ranakith.

Probral se až navečer. Hlava ho bolela od úderu do hlavy, který si vůbec neuvědomoval. Ve stanu byl sám a cítil kouř. Když mu plně došlo, že vše není v pořádku, tak rychle vylezl a z hrůzou pohlédl na zkázu, která ho obklopovala. Kolena se mu při tom pohledu podlomila. Všude kolem ležely mrtvoly mužů, žen, ale i dětí, které znal. Hned u svého stanu viděl mrtvé tělo svého strýce vedle Regerda, který měl hlavu odňatou od těla jenž ležela opodál.

Tělo Mielith našel v jejím stanu. Na první pohled poznal, že nezemřela hned v boji, ale že si před smrtí prošla nejhorším ponižením, když se na ní vystřídalo několik mužů. Nebyla toho dne jediná.

Ranakith chodil kolem a hleděl se slzami v očích na zkázu, kterou jeho kmen postihl. Celou dobu přemýšlel nad tím, jak velkou odpovědnost sám za masakr nese a proč zrovna on jako jediný přežil. Většina mrtvých bojovníků měla buď podříznutá hrdla nebo velké tržné rány. On jediný přežil. Navíc jen s bolestí hlavy. Tušil, že to vše nebyla jen náhoda. Proč ho ale nechali záměrně masakr přežít nedokázal pochopit. Chodil skrz tábořiště a prohlížel vše, co z něj zbylo a nacházel neustále další a další stopy po vyplenění. Mnoho věcí, vozů a cenností bylo pryč. Neustále přehraboval ohořelé zbytky a otáčel rozházené často rozbité vybavení. Přitom ale sám netušil, co vlastně hledá. V podstatě toho dne přišel o vše, vyjma svého života.

V tu chvíli totiž nehledal nic hmotného. Hledal chuť žít. Hledal nějaký nový cíl či cokoliv, co by dalo jeho dalším činům vyšší smysl. Sedl si a přemýšlel nad tím, kam by měl nasměrovat své další kroky. Co si počít se svým životem, teď když pro ně život v kmeni skončil. Rozhodl se, že než opustí teritorium svého kmene, tak vyřídá ještě jednu záležitost.

Toho dne v Jižních Pláních zanikl kmen Dlouhých kopí.

Následující noc se někdo vkradl do tábora Rudých kladiv, zabil v tichosti čtyři muže, ukradl posvátné kopí, znak zničeného kmene a sebou si odvedl i dvě zajaté ženy.

A pak už o Ranakithovi, dvou ženách a kmeni Dlouhých kopí na Jižní pláni nikdy nikdo neslyšel.